

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

De sanctiſſimis cogitationibus & desiderijs animæ perfectæ, de & de
singulari prouidentia Dei erga perfectos. caput. 33.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

beri simus, & à iugo importabili peccatorū,
à compedibus vitiorum, à vinculis affectuū,
& ab ergastulo vani timoris liberemur.

CAP. XXXIII.

*De sanctissimis cogitationibus, & deside-
rijs anima perfecta, & de singulari pro-
videntia Dei erga perfectos.*

Felices planè sunt viri perfecti, quia quod
alijs nocere solet, sibi proficit: & ex quo
alij accipiunt suę salutis dispendium, perfecti
eliciunt perfectionis augmentum. Ex quibus
mali & minus perfecti occasionem sæpissime
iniquitatum, aut imperfectionum accipiunt,
sanctos atque perfectos mirificè in sanctitate
promouent, & ad nouū profectum, & nouas
virtutum actiones inuitant. Vir sapiens, ille
scilicet, qui est virtute & sanctitate perfectus,
in pace & otio sancta cogitat, in securitate
sublimia & cælestia concupiscit, & in liber-
tate his cogitatis, & desideratis perfici-
endis insistit. Vnde de viris spiritualibus, &
perfectis Gilbertus loquens hæc ait: libertate
& otio quid accommodatius ad vsu-
m amoris? &c. Quāto fuerit impeditus animus,
tāto quidè impēsior erit in illud quod amat.
Vsu venit, vt cum fuerimus otio redditi,
tunc sentiamus acriorè morsū amoris diuini.
E contra insensibilem penè reddit affectum
fre-

*Gilbertus
ser. 1. ad
Cant.*

frequens cura mundi, & quasi callum quædam menti obducit. Animum cura implicat, quies explicat. Ad hoc ergo perfectis conceditur pax, ad hoc securitas, & libertas à Domino misericorditer datur, ut studio sancti amoris vacent, & amoris cogitationes habeant, amoris desideria concipiant. Videmus iam, quid perfecti cogitent, quid sancti desiderent: in omnibus enim sunt admirabiles, sed in cogitationibus & desideriis nobis admirabiliores videntur; quibus communes homines in infinitum exsuperant. Nil illos cogitationes rerum sædarum turpent, non curæ rei familiaris sollicitant, non desideria dignitatum & honorû dilacerant. Huiusmodi cogitationes fugiunt, & similia desideria prorsus abjiciunt. Non quia pusillo animo sint, qui hæc magna mundi, aut appetere, aut cogitare non auderent. Sed quoniam excelsos animo sunt, qui hæc vilissima, & contemptibilissima aut appetere aut cogitare dedignantur.

*Ambr.
lib. 10.
Epist. 24
ad demetriadem.*

Nihil huius mundi meritis rectius, nihil inuenitur electius: quæ sacratissimis desiderantur, vniuersa transcendunt, neque ullam creaturam, quamuis potentem atq; mirabilem, sed ipsum omnium visibilium & invisibilium ambiunt Creatorem: cui appropinquare, clarescere est; quem tenere gaudere est; cui seruire, regnare est. Dixit Ambrosius viri perfecti, cogitant puritatem suam mentis

angust.

augere, sicut dixit quidam eorum: Cogitavi vias
 meas, & conuerti pedes meos in testimonia
 tua. Cogitant mandata Domini custodire.
 Cogitant quomodo seipfos Deo hostias ac-
 ceptabiliores offerant. Cogitant Christi hu-
 manitatem, vt eam induant. Cogitant diui-
 nitatem vt eam ament. Desiderant in omni-
 bus sui Domini iussa complere, & mandata
 custodire. Desiderant sarcinam carnis depo-
 nere, & à captiuitate liberari. Desiderant
 tanquam hæredes regni patris, hæreditatem
 accipere, quam vel à lōgè adspicientes exul-
 tant; exultant & cantant; quoniam transi-
 bimus in locum tabernaculi admirabilis, vsq;
 ad domum Dei, in voce exultationis & con-
 fessionis, sonus epulantium. Sunt denique
 perfectissimi amatores Dei: desiderant ergo
 illum quem vnicè diligunt, dicentes: Sitiuit
 anima nostra ad Deum fontem viuum; quā-
 do veniemus & apparebimus ante faciem
 Dei? Sciunt ipsi, vt verissimè dixit Bernardus
 quia Deus delectabilis est ad videndum, sua-
 uis ad habendum, dulcis ad finem perfruen-
 dum: ipse per se placet, & per se sufficit ad
 meritum, sufficit ad præmium: neque ex-
 tra illum quicquam ab illis quæritur, quia
 totum in illo inuenitur, quicquid de-
 sideratur. Et ideo illum solum desiderant,
 qui corda sua repleat, & mentes exsatiat. Istæ
 sunt cogitationes, ista desideria perfectorum,
 de

*Pf. 118.**Pf. 41.**Pfal. 41.
Bern. in
medit.
cap. 8.*

de quibus nō est cur erubescāt & cōfundantur, quia pulchra sunt & decora, & omni sapientia ac munditie referta. His cogitationibus non sādantur, sed purgantur, & ad intimam dei vnionem disponuntur. His desiderijs non inquietantur, sed ad verissimam tranquillitatem reuocantur. Has cogitationes & hęc desideria, quę licet ad opus non veniant, pręmium habent, laudem extorqueant, mercedēque reportant. Vnde Dauid cogitans, & cupiens ædificare domū Dominus ob solū desiderū absq; opere audit: Requę dabo tibi ab omnibus inimicis tuis, prędicoque tibi Dominus, quod domū faciet tibi Dominus. Caritas est, quę iustos atq; perfectos ad sanctē cogitandum, & sanctē desiderandi instigat. Caritas enim sola est, vt Hugo Victorinus scripsit, quę ab initio seruis Dei mundi huius illecebras fugere, voluptates calcare, carnis concupiscentiam cohibere, desideria frangere, honores contemnerę, postremo vniuersa huius mundi blandimenta respuere, ipsam quoque prę desiderio vna perpetuę, mortem suadet non timere. Deus propter homines non tantum condidit, sed & legem instituit, & pręcepta sancit, eo ipso ostendens, quia vult omnes homines saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. Sed qui erga vniuersos homines prouidentissimus pater est, & per doctrinam

2. Reg. 7

Hugo
tract. de
laude
charit.

vniuerso

vngenti filij sui á cunctis se vocari patrem
 præcipit, erga viros sanctos atque perfectos
 specialissimam & suauissimam quandam
 prouidentiam exercet-perfectorum cura, &
 sanctorum prouidentia, quam deus habet,
 in signis, in effectis, in donis, in prodigijs, in
 mirabilibus perfectorum gratia patris, in
 immensum magis elucet. Hos oculis benigni-
 ssimis ex æternitate respexit: Hos arden-
 tissima vi Charitatis amauit: Hos in cumu-
 latissimum præmium elegit: Hos per media
 quædam stupenda in æternâ gloriâ destina-
 uit, Hos vocare, hos iustificare, hos magnifi-
 care decreuit. Respicit dominus sanctos suos,
 vt amicos Charissimos, vt filios dilectissimos
 vt sponas amantissimas, quas in cõclauis dul-
 cissimæ protectionis abscondit; *Oculi enim do-
 mini super iustos & aures eius in preces eorũ.* Amat *Ps. 33.*
 eos tenerrimo amore & zelo magno omnẽ
 ipsorũ amorẽ sibi impendi flagitat, & si quid
 extra deum immoderatẽ ament, & nõ gratia
 ipsius ament, acerrimẽ reprehendit. Non
 communibus tantum beneficijs, sed singula-
 ribus quoque donis, & stupendis Charitatis
 suę signis ipsorum animas cumulat &c. per-
 fecti, non solum eximia dei dona suscipiunt,
 sed manifestissima etiã luce esse dei dona de-
 prehendant, & vt vniuersi id ipsum agnoscãt,
 & domino pro eis laudes & honores retri-
 buant, a Domino profecta esse tũ verbis, tum
 factis

factis ostendunt. Denique in omnibus tum prosperis, tum aduersis benignissimas patet viros perfectos specialissima cura, vt solitudine regit &c. Sicut tunc mare fugit & Iordanis conuersus est retrorsum, vt deserens Ægyptum siccis vestigijs ad terram promissam peruenirent: ita propter sanctorum virtutem, & transitum illorum in caelum, colorum rerum saepe mutatus est, vt illi sine aliquo impedimento, aut cum maiori commoditate viam sanctitatis tenerent. Saul frustra persequitur David Dei electum, quoniam impij regis odijs, amabilior; persecutionibus illustrior, & rerum priuatione rex efficitur. Nihil proficis edax inuidia, cum in Dei prouidentiam insurgis; quia licet ipsam supra vires efferas, licet tibi mundi & diaboli phalanges adiungas, nunquam tuum men aut sanctos opprimes, aut electos exscindes, aut Dei voluntatem impedies.

Cant. 2. Ego quidem, ait perfecta anima, super gratia prauenta, & abundantissimis subsidijs adiura, ita intendo illi, ac si nihil aliud esset in mundo, cui deberem intendere. Erat vicissim ita intendit mihi, ac si nulla alia esset anima iusta, quam deberet adiuuare. Explicat nobis Bernardus pulchrè: *Dilectus meus mihi, & ego illi.* O quid audet cor purum & conscientia bona, & fides non ficta? mihi inquit, intendit. Ita ne huic intenta est illa

Ber. ser.

ser. 98. in

Cant.

maiestas, cui gubernatio pariter & administratio vniuersitatis incumbit? Et cura seculorum ad sola transfertur negotia, imò otia amoris & desideria huius? ita planè. Ipsa est enim Ecclesia electorum de quibus Apostolus, *omnia*, inquit, *propter electos*, & cui dubium, quod gratia, & misericordia Dei sit in sanctos eius, & respectus in electos illius? Ergo prouidentiam ceteris creaturis non negamus, curam sponsa vendicat sibi. Quilibet profecto electorum, sed præcipuè, perfectorum, Deo curæ est, velut filius sibi charissimus. De cuius rexitu ad gratiâ Angeli gaudent, de cuius in gratia & virtute profectu spiritus cælestes exultant, de cuius perfectione ac sanctitate superna curia lætatur. Beatus igitur cuius Deus Iacob adiutor eius. Beatus, inquam, cuius Deus singularem ac sollicitam curam suscepit. &c. Impij prosperantur, vt cadant: vt propter dolos & iniquitates suas prosperitatis finem accipiant, vt dum se super verticem aliorum extollunt, miserabilius & luctuosius deiectionem damnationis æternæ sustineant? Iusti verò flagellantur, vt in flagellis etiam dum in bonis operibus perseverant, se Dei seruos fideles, & propter amorem, & non propter mercedem obsequentes exhibeant. Iusti etiam flagellantur, vt aduersitate tentati de virtute in virtutem procedant, ad ampliorem gloriam adscen-

2. Tim. 2

Luc. 15

Ps. 145

Ps. 72
Iere. 12

ascendant, & desiderijs rerum terrenarum reiectis, solum deum, siue in caelo siue in terra sitiunt. Est itaque benigna, & in suis valde sollicita prouidentia Dei, dum perfectos viros tribulationibus tentat; quia id agit, non vt eos flagellis contristet (quos tenerrimo amore diligit) sed vt ingesta tribulatio veluti aptissimo instrumento pareat illis eternæ lætitiæ coronam. Agiles ad curandum, & veloces reddantur, non quia prosperitatibus ligantur in terra, sed quia tribulationibus & pressuris à terra excutiantur, vt non tam currant quam volent in celum. Hæc sunt fines prouidentie Dei: quando iustus ac perfectos sinit laboribus & miserijs affligi. Quos prouidens Moyses magis elegit affligi cum populo Dei, quam temporalis peccati habere incunditatem.

Feb. 11

CAPVT XXXIII.

Quomodo deus perfectos illuminat, inflammat, ad bonum roborat, à malo liberat, & à tribulationibus liberat.

Diuinam prouidentiam erga viros perfectos & sanctos cum sole contulimus, cuius omne opus tribus instrumentis, scilicet calore, & calore atque occulto influxu perficitur, quo & inferiora corpora fouet, & aduersa et noxia pellit. Eadem sunt veluti instrumenta